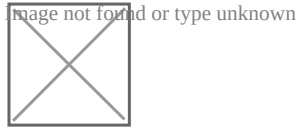

Άγ. Ιάκωβος Τσαλίκης: ένας αγόγγυστος λειτουργός του Κυρίου (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=179000>]

Μικρό παιδάκι έφευγε από το σπίτι και πήγαινε σ' ένα εξωκκλήσι εκεί της Αγίας Παρασκευής στο χωριό τους και έκανε όλη τη νύχτα μετάνοιες όπως είχε διδαχτεί από τη μάνα του. Κάποια μέρα όταν βγήκε, είδε την Αγία. Είδε μια γυναίκα μαυροφορεμένη να στέκεται κάτω από ένα δένδρο και τον φώναξε· «έλα Ιάκωβε παιδί μου, έλα να σου πω ό,τι θέλεις να μου το ζητήσεις, είμαι η Αγία Παρασκευή, είμαι η σπιτονοικοκυρά εδώ του σπιτιού μου που έρχεσαι και το καθαρίζεις και το συντηρείς. Έλα να μου ζητήσεις ό,τι θέλεις». Κι εκείνος της είπε· «θα ρωτήσω τη μητέρα μου, γιατί εγώ είμαι μικρό παιδί και δεν ξέρω. Ό,τι μου πεί θα σας απαντήσω». Πήγε στη μητέρα του κι εκείνη τον συμβούλεψε· «την άλλη μέρα να πείς παιδί μου στην Αγία να σου πεί την τύχη σου». Έτσι κι έγινε. Όταν έγινε το σχετικό ερώτημα, εκείνη απήντησε. «Η τύχη σου παιδί μου θα είναι μεγάλη. Θα σε προσκυνήσουν και Πατριάρχες και Αρχιερείς και επίσημα πρόσωπα, θα περάσουν από τα χέρια σου πολλά εκατομμύρια, αλλά εσύ δεν θα τα αγγίξεις. Όλα θα πάνε προς ενίσχυση των αναγκεμένων». Κι όπως τα είπε η Αγία Παρασκευή, έτσι πράγματι κι έγιναν. Πράγματα, τα οποία επιβεβαίωσε και ο Όσιος Δαυίδ όταν πήγε στο Μοναστήρι μετά περίπου 25 χρόνια για να πάρει την ευχή του Οσίου Δαυίδ πριν πάει για τα Ιεροσόλυμα, γιατί ο σκοπός του Γέροντος ήταν να εγκαταβιώσει στα Ιεροσόλυμα κι όχι στη Μονή του Οσίου Δαυίδ, εμπνεόμενος από τον συγγενή του που αγίασε στον Πανάγιο Τάφο.

Όταν έφτασε, λοιπόν, στο Μοναστήρι, τότε αντί για ένα ερειπωμένο Μοναστήρι που ήταν, είδε ένα πανέμορφο συγκρότημα και στο συγκρότημα αυτό υπήρχαν παλατάκια, σπιτάκια όμορφα και μπροστά είδε τον Άγιο Δαυίδ. Ζήλεψε αυτά τα παλατάκια και είπε· «δεν θα μπορούσα να έχω κι εγώ ένα από αυτά;». Και ο Άγιος του απήντησε· «εάν φυλάξεις παρθενία, ακτημοσύνη και υπακοή και παραμείνεις στο Μοναστήρι μου μέχρι τέλους, ένα από αυτά θα είναι δικό σου». Και τον πήρε και του έδειξε σε ποιο παλατάκι από αυτά που έβλεπε, θα μείνει. Του υποσχέθηκε ο Γέροντας ότι θα μείνει κι έτσι εξαφανίσθηκε αυτό το υπέροχο συγκρότημα και βρέθηκε πάλι μπροστά στο ερειπωμένο Μοναστήρι. Και βέβαια αφού δεσμεύτηκε ότι θα μείνει ο Γέροντας, έτσι παρέμεινε επί σαράντα χρόνια στη Μονή προσφέροντας τη διακονία του, τον εαυτό του ολόκληρο για την αγάπη του Θεού και των ανθρώπων.

Πράγματι, τόσο ο άγιος Χαλκίδος όσο και ο κ. Καθηγητής περιέγραψαν τη ζωή του και ως Μοναχού, που το χαρακτηριστικό του ήταν η αγόγγυστη υπακοή που έκανε στον Γέροντά του π. Νικόδημο. Επίσης και ως λειτουργός που εκτός των αναγκών της Μονής εξυπηρετούσε και τα γύρω χωριά που εστερούντο μονίμου εφημερίου κάνοντας υπακοή στον Επίσκοπο και μάλιστα χαρακτηριστικά έλεγε· «και για μια ψυχή πήγαινα με λαχτάρα στο χωριουδάκι αυτό να λειτουργήσω, να εξομολογήσω αυτό το πρόσωπο, να το κοινωνήσω».

Για όλον αυτό τον αγώνα του, για όλη αυτή τη βία που ασκούσε στον εαυτό του

από μικρό παιδί, την οποία βία την εδίδαξε η μητέρα του, είναι κάτι που δείχνει πόσο μεγάλη σημασία έχει η ανατροφή των παιδιών από τους γονείς. Πραγματικά στον π. Ιάκωβο ίσχυε το ρητό «η βασιλεία του Θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν». Ίσχυσε κυριολεκτικά γι' αυτόν, διότι από νεότητος, ως το βαθύ γήρας, ήταν ένας βιαστής. Βιαστής στα μικρά του χρόνια, στα παιδικά του.

(συνεχίζεται)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017